

45

P 1519

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimbora

K-SÁVELY-D

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. árt.

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

- R. Beáta Mária: Az én apám.
- Móra Ferenc: A fűzlárol, aki szépet álmodott.
- Szondy György: A csodálatos köbönö...
- E.-ó. A madarak télen.
- Fábián Gyula: A vadászkastély titka. (Regény.)
- E.-ó. Kedves vendégek.
- Harsányi Gizzi: A lágy szívű királyfi.
- Marton Lili: Emberke.
- A jótett jutalma (Tatár mese.)
- Elek nagyapó: Pupák bácsi meglábatlanítja a széket.
- A Cimbora barátai.
- Elek nagyapó üzenetei.
- Fejtörő.

1929. JANUÁR 10.
VIII. ÉVF.

szám

nr. 1-24.

delat 10. honat 83

AZ ÉN APÁM

— Erdélynek, —

Írta: R. BERDE MÁRIA.

Az én apám tudott jól franciául
S Bázélben németeknek prédikált.
De mikor elment Szolnokdobokába,
Román szótárt vett s grammatikát.

Öt éve nem volt ott a nyájban pásztora.
És sok magyar feledte már szavát —
Kallódó lelkükért a kátét
Románra fordította át.

Zsidók is éltek ott, Buzgók s szegények.
S az én apám zsidóul is tudott.
S jöttek hozzája nagyszakállu vénnek:
Hallgatni az ótestamentumot.

Mint gyermekek ülték körül apámat,
Bár harminc éves hogyha volt csupán.
És olvasott és magyarázott nekik
A Szentírásból az apám.

A földesúrnak volt egy kis leánya
S apámhoz így szólott a földesúr:
„Hittanból is készítsd vizsgára őt,
Nem hagyhatom, hogy elmenjen hazul.

Hogy nem híved? Add rája paroládat,
Hogy azt tanítod, amit megkíván
Kátéja! — És a zárdában jelesre
Vizgázott le a kis leány.

Az én apám urvaesorát ha osztott,
S hazakerült a rész, mely a papé,
Ujból terített a szent maradéknak:
„Nem a miénk — így szólt — az agapé.

Hanem azé, ka valamennyiünkért
Egyforma kinnal szürt és aratott.“
S mindnek, ki az nap a küszöbre lépett,
Italt kínált és falatot.

Az én apám, mielőtt sirba szállott,
Egy sor ártatlan hajnalkát vetett.
Az örök hajnalt hozták a virágok
És elvitték a földi életet.

S halott-nézőbe a ravatalához
Eljött egy sohasem látott idegen,
Megállt a lábánál s azt mondta nekünk:
„Krisztus járt benne ideleinn.“

És hár az én apámat sirba tettük,
Azért ő meg nem halt, jól tudom —
Csak az üvege se tört el, ám az illat,
A lélek jár kötetlen-szabodon.

Isten kis kertjét őrzi s az virágozik
Abban, ki gyűlölettel szeret —
És száll apám közöttünk, mint a jó szél
A jó vetés felett.

(Marosvásárhely.)

A FÜZFÁRÓL, AKI SZÉPET ÁLMODOTT

Írta: MÓRA FERENC.

Amikor a tiszaparti füzesben télire vetközödtek a fák, a legfiatalabb fűzfa sehogyse akart nyugovóra térni. Mindig akaratosan csóválta meg a fejét, valahányszor a szellő lesodort róla egy levelet:

— Velem ne úgy bánj, mint a többi fűzfával! Én nem olyan fűzfa vagyok, mint a többi!

A többi fűzfák csufolódva nevettek össze s ahogy suttoztak, csak úgy omlott róluk a száraz levél.

— Ó, ó, szegény jámbor! Ismerjük a szülődet. Becsületes öreg fűzfa volt.

— Én nem akarok százesztendőös koromban szétporladni, — feleselt a fiatal fűzfa, — én nem akarok itt köztetek megvéniülni. Én különb akarok lenni, mint a többi fűzfa.

— Csitt, csitt! — zugtak haragosan a szakállas öreg fűzek — Jobb lesz, ha alszol, szegény

kis ostoba. Nem hallod, hogy toporzékolnak már Téli király szélparipái?

— Mi közöm hozzájuk? — akarta mondani a fűzfa, de ebben a percben kerezstülroboztak rajta a szélparipák s lerázták róla az utolsó levelet is. Egyszerre meglepte az álom s éppen úgy megdermedt, mint a többi fűzfa.

Arról se tudott semmit, hogy amikor a hó lehullott, favágók jártak a füzesben s kivágtak egy-két veszni tért fát. Az egyik favágó a fácska tövébe is belevágta a fejszét, de a többiek azt mondták neki:

— Ne bántsd, hadd vastagodjon még.

A fácska olyan mélyen aludt, hogy ebből se érzett semmit, az öreg fák azonban mingyárt észrevették a tövén a sebet, amikor fölébredtek a téli álomból. Összesugtak kilevelesedett ágaikkal:

— Nini, hát ezt mi lelte?

Biz azt nem tudták kitalálni az öreg fűzfák se, hiába van olyan nagy szakálluk. Alig várták, hogy kivallathassák a fácskát. Hanem az éppen nem sietett a fölébredéssel. Semmiben se akart olyan lenni, mint a többi fűzfa.

Amikor nagysokára kipattant a szeme, az volt az első kérdése a többi fákhoz:

— Halljátok-e, fűzfák, ki mit álmodott a télen?

— Én azt álmodtam, tele vagyok ezüstös barkával, — zizegte szelíden az egyik fa. — Méhek döngicséltek körülöttem és gyűjtötték rólam a mézet.

— Én még szebbet álmodtam, — susogta a másik. — Ágakat szedtek rólam az emberek és földszitették velem az oltárt. Aranyhaju angyalok nevettek rám az égből.

— Én a szegény emberek öröme voltam, — mesélte a harmadik. — Hajlós vesszeimből kosarat fontak s engem áldottak, amikor a munkájuk árán kenyeret vettek.

A negyedik fűzfa szinte kopasz volt már az öregségtől. De azért ő is álmodott.

— Vadkacsák raktak fészket az odvamban. Öröm volt hallgatni, hogy hálálkodtak a csipogó kis porontyok a jóságomért.

Mit fecsegték össze-vissza? — hallgattatta el őket bosszusan a fácska. — Hallgassátok meg az én álmomat! Maga a király jött el hozzám, annak kellett lenni, mert korona volt a fején. Ragyogó piros ruhába öltöztetett, úgy világítottam benne, mint a nap. Utoljára pedig fölrepültem az égbe és onnan néztem le rátok!

Halk zizegés futott át a fűzek során. Ilyen furcsát még soha senki nem álmodott közülök.

— Hát ez a seb miből van a lábodon? — kérdezte fejcsóválva az egyik görnvedt, öreg fűz.

— Micsoda seb? Ez itt? Észre se vettem. Bizonyosan akkor botlottam meg, amikor itt akaralak hagyni benneteket. A királyom elé indultam, amikor ez a szeles tavasz erővel fölébresztett. Pedig úgy se megy velem semmire. Én nem

akarok a méheknek virágozni, a kosárkötőknek ágazni, a vadkacsáknak odvasodni. Én csak a királyt várom.

S csakugyan hiába nevetett rá a tavasz, a fiatal fűz nem hozott több levelet. Szellő cirógatta, napsugár csókolgatta, meleg eső öntözgette, folyó vize locsolgatta: oda se nézett nekik. Úgy mereszkedett ott a kizöldült lejtőben, mint valami kiszáradt karó.

Jöttek a vidám gyerekek és vitték a barkát az Isten házába. Jöttek a szegény emberek és szedték a kosárnak való vesszőt. Jöttek az ég madarai és kiköltötték pelyhes magzataikat a fák odvában. Áldották a fákat és a fák boldogan bólogattak: úgy, úgy, segítesz bennünket! De a leveletlen fát nem látta meg senki és nem áldotta meg senki.

Hanem egy este a parti halász kötött ki fiával a fűzesben. A halász öreg ember volt, haragudott, mert egész nap nem fogott egyebet egy hitvány keszegnél. De a gyerek, akinek szederindából font korona volt a fején, tapsolt és nevetett.

— Tudod mit, apám? — ugrott oda a leveletlen fácskához. — nagy tüzön süssük meg ezt a kis halat. Ez a kiszáradt fűzfa már ugyis csak tüzre való, egyéb hasznát nem lehet venni.

S mire a csillagok föltünedeztek, a nagyra vágó fácska már ragyogó piros tűzruhába öltözködött. Világított, mint a nap, de recsegett, sisetgett fájdalomában.

— Micsoda lárma ez? — riadtak fel bosszusan éjszakai álmukból a fűzek.

A szederindás király pedig álmosan verte szét a parazsat az evező nyelével:

— Nem sokat ér ennek a tüze se.

— Nyers fának hideg a parazsa, — mondta az öreg halász.

A kihült hamut fölkapta a szél és sodorta, kavarta föl a magasba. Onnan aztán lassan, csön-des zizegéssel hulladozott le az alvó fűzek lefelé.

(Szeged.)

A CSODÁLATOS KÖDMÖN

IRTA SZONDY GYÖRGY

Hallottátok-e már hírét a láthatatlanná tevő ködmönnek? Aki azt magára vette, — szempillantás alatt úgy eltűnt, mintha a föld elnyelte volna. Még azt sem kellett mondani: „kőd előttem, köd utánam.” Senki meg nem láthatta, amíg rajta volt a ködmön.

Persze, ti bizonyosan azt hiszitek, hogy ilyen hasznos ruhadarabja csak holmi mesebeli királyfinak lehet. Talán még annak is csak akkor, ha tündér volt a keresztmamája.

Hát, hogy ki-mi volt a keresztmamája, azt nem tudom; de én ismerek valakit, aki mindig

ilyen csalafinta bundában jár. Bundában, bizony, télen, nyáron. Nem is jár, hanem fut. Azt is megsugatom, hogy ez a valaki nem királyfi. Még ugyan szegény legény. Rendes hajléka sincsen; de van helyette ellensége annyi, hogy a tiz-ujjamon sem győzném elszámolni.

Kitaláltátok-e már, ki ez a valaki?

Csak megmondom, ha rá nem jöttetek: a nyuszi.

Hiába csodálkoztok rajta. Arról én nem tehetek, hogy ti még nem vettétek észre a csodás köpönyegét. Pedig bizonyosan láttátok már, ami-

kor a szakácsné lerántotta a konyhán. Merthát ez a mesebeli láthatatlanná tevő bunda Nyuszi koma becses bőrére nőtt rá.

Ezt ugyan könnyű lett volna kitalálni. Aki pedig nem hiszi, hogy ez a bunda láthatatlanná utak mellett ott jajgat a pipiske, ott dalol a mezőre. Majd meglátom, észreveszi-e Nyul komát, amikor meglapul a barázdában. Majd kacagnak rajta, amikor majd csaknem rálép, mégsem látja, hogy ott kuporog előtte.

Mert nem másképpen tesz láthatatlanná ez a bunda, csak úgy, hogy olyan színű, mint a föld, ahol Tapsifüles pihengetni, aludni szokott. Azért nem látjuk meg, mert nem tudjuk, melyik a rög, melyik a nyuszi. Nagyon tévednétek, ha azt gondolnátok, hogy nyuszi koma egymaga visel ilyen csoda-bundát. Szó sincs róla! Alig van állat, amelyiknek nem ilyen volna a bundája, a tollruhája, mert tollas, pikkelyes, páncélos állatok is így rejtőzködnek el a leselkedő veszedelmek elől. Kinn a mezőn, Tapsifüles társaságában, a vetés között, utak mellett ott jajgat a pipiske, ott dalol a mezei pacsirta. Olyan színű a tollruhájuk, mint a rög. Olyan a fűré, a fogolyé is. Hát a kedves kis fűrgé gyikot ismeritek-e? Azt sem veheti észre senki, ha meglapul csendesen a földön.

Én azért mégsem irigyelem a csodaködmön gazdáit. Hej, gyerekek, keserves élet ám az ő életük! Örökös hajsza, örökös rettegés. Sohasem tudják, micsoda veszedelmek szakad rájuk a következő pillanatban.

Elszámoljam-e nektek, ki-mi feni fogát Nyuszi koma életére? Hát, ott van a róka, a görény, a menyét, a farkas: a sangai kutyák meg a macskák: a sas, a héja, a varjak, a holló, a szarka — talán elég is lesz ennyi egy szuszra. Csak a legveszedelmesebbeket hadd mondjam még: az embert. Épen egy tucát: de mondhatnék még egy néhányat. No, van-e még, aki irigyli Tapsifülestől a köpönvegét?

Szegényke, hiszen alig van más egvebe, amivel védelmezve magát ellenségei ellen. Mi is akad még? Hát legelőször is a nagy fülei. Nem hiába nőttek meg akkorára, meghallja velük a legkisebb neszt is. Akkor aztán uccu neki, vesd el magad! Viszi az irháját biztosabb helyre. Mielőtt észrevehette volna az ellensége. Sokszor felágaskodik a hátsó lábaira, úgy nézdelődik. Fülel. Szaglászik. Menekül, ha veszedelmet érez.

Ezt aztán jól érti. Úgy fut, hogy talán még a mesebeli tállos sem érne a nyomába. Nem is futás az, inkább ugrás. A két hosszú, hátsó lábával löki magát előre. Másképpen járni nem tud. Még ha nem siet, akkor is ugrál.

Van iramodás, ha üzőbe veszi a kutva vagy a róka! Sokszor úgy segít magán, hogy hirtelen irányt változtat futás közben. Kiugrik jobbra, vagy balra. Üldözője nem tudja elég gyorsan követni, így egórutat nyerhet a koma.

De tudok én olyan állatot is, amelyik nem fut el, ha szembe kerül az ellenségével. Azt már bizonyosan kitaláljátok, ha megmondom, hogy

A MADARAK TÉLEN

Csip, csip, hull a hó. Éhezünk, fázunk. Csip, csip, hull a hó. Nincs meleg házunk. Szegény madárcák így keseregnek. Jajj, mikor lesz vége a nagy hidegnek!?

Szegény kis madárcák, oda nézzetek. Jönnek már, jönnek már a jó gyermekek. Piros buzszemet hintnek elétek. Szegény kis madárcák, bátran egyétek.

Nem hull már a hó. Az ég kiderült. A madársereg vígan elrepült. A kis madárcák nem keseregnek. Vége van, vége van a nagy hidegnek!
E—ó.

csupa tüske a bundája! Az bizony, a sündisznó! Bezzeg, ő bátor legény! Jöhet miatta róka, farkas, kutya, héja! Neki nem árthat egyik sem. Magára huzza a tüskés bőrét, olyan lesz, mint egy lapda. Szur minden oldalán. Rbka koma megvérti az orrát, lábát, ha hozzá nyul.

Hát a kati bogarat ki ösmeri? Szép, piros a ruhája, hét fekete pöttyöcske van rajta. Ha megfogjátok, összehuzza a lábacskaikat, meg sem mozdul. Holtnak tettet magát. Miért? Azért, mert a legtöbb állat csak a mozgó tárgyakat látja jól. Ami mozdulatlan, azt könnyen elveszti szem elől. Hát még miért? Azért is, mert így egyszeribe lepottyan a levélről, ágról a földre. Ott meg könnyen elbuvik, soha rá nem akad az üldözője.

Igaz, hogy a katicabogárnak nem igen kell félnie üldözőktől. A legtöbb bogárféle életét a madarak keserítik meg. Hej, sok-sok bogarat, hernyót-mit elpusztít egy-egy énekes madár!

Hanem a kis piroskabátost nem bántják. Hozzá sem nyulnak. Mintha a piros kabátja figyelmeztetné őket: Vigyázzatok! Ne harapjatok belé, mert mérges.

Az, bizony. Méreg van a katicabogár vérében. Amikor megfogjuk, valami sárga folyadékot bocsát a kezünkre. Az a vére. A szagán is érezzük, hogy nem valami jó falat lehet, alkinek ilyen kellemetlen illatú a vére. Azt tartják róla a madarak is. Ezért sétálhat a katica piros ruhában a zöld levelek között. Neki nincs szüksége a láthatatlanná tevő köpönyegre.

(Debreczen.)

A vadászkastély titka

Regény

IRTA: FÁBIÁN GYULA

ELSŐ FEJEZET.

Csinos szamár gyászos pusztulása.

A gyöngyösvári árvaház a legnagyobb Nyugatmagyarországon. Talán százötven árva nevelkedik ebben az intézetben. Az árvaház növendékei sötétkéék egyenruhát viselnek. Nyolc óra előtt nagy csapatokban vonulnak végig a városon az iskolájuk felé. A városban gimnázium, reál, polgári meg kereskedelmi iskola van. Ezekben oszlanak meg az árvaházi növendékek.

Koresog Jóska is árvaházi gyerek volt. Az első reálba járt. Jó közepes tanuló. Élénk, jókedvű fiú. Zömök, piros-pozsgás, nevető szemű legényke. Nem volt sem apja, sem anyja. Az édes apja a háboruban esett el. Őrmeester volt. Derék katona, akinek a mellét számtalan vitézségi érem díszítette, amikor Koresog Jóska utoljára látta. Az apjára magára már alig emlékezett. De a vitézségi érmekeket nem felejtette el. Amikor az apjára gondolt, akkor először mindig a szép arany meg az ezüst kitüntetésekre gondolt. Egy fekete vas-kereszt is volt a kitüntetések között. A német császártól kapta.

A kis árva gyerek kedvence volt az egész árvaháznak. Gerlóci Sándor gondnok úrtól kezdve a legkisebb árva gyerekig mindenki szerette a derék, vidám legénykét.

Koresog Jóskának különös hivatala volt. Ő gondozta Csinost, — az árvaház szamarát. Csinos Gerlóci gondnok ur birodalmában fontos szerepet töltött be. Kis kordé elé fogták és ezen szállították a piacról a zöldséget; a fogyasztási szövetkezetből a rengeteg babot, lencsét; a péktől a sok cipőt.

Minden délután három órakor Laki Zsiga hatodikos öreg diák, kiadta a napi parancsot Koresog Jóskának, hogy fogja be Csinost a kordéba. Laki Zsiga, meg Koresog Jóska azután Csinossal elkocogtak a pékhez, megrakták cipóval a kordét és azon hozták meg az árvák mindennapi kenyerét.

Egy januári napon is így történt. Laki Zsiga utasította Jóskát, hogy fogja be az árvaház szamarát. Koresog Jóska fölvette a télikabátját, a kezére keztyűt húzott és vidá-

man indult kötelességének teljesítésére. Átment az árvaház udvarán a Gyöngyös partjáiig, ahol a Csinos istállója állott. Kinyitotta az istálló ajtaját, kitolta a kordét, kihozta a szerszámokat és előhuzta Csinost is.

Hideg délután volt. Csinosnak ugyancsak fázott a füle. Borzongva, kelletlenül engedett a Koresog Jóska noszogatásának. Jóska addig-addig húzta, rángatta, amíg végre kijött a meleg istállóból. De amikor odakünn meglátta a kordét, meg a hideg megcsipte a fülét, szétterpesztette a lábát és visszafelé curukolt az istállóba. Koresog Jóska haragosan rángatta Csinos kötőfékét, de nem valami nagy eredménnyel. A szamár megbicsaklott. Kétségbeesetten ordított és nem akart kötélnek állani. Semmiáron nem akarta tűrni, hogy Jóska befogja és a pékhez hajtsa ebben a hideg időben. Olyan makacsul állott ellent, hogy Jóska megcsuszott a havon és elesett. Az orrát is megütötte a fagyos földben. Erre szegény Jóskát elhagyta a türelme. Éktelen dühbe gurult. Nem birt magával. Előkapta az ostort és a boldogabb végével nagyot ütött a Csinos fejére.

Csinos feje hatalmasat koppant s keserű szemrehányással tekintett durva bántalmazójára, majd egyszercsak rémes dolog történt vele. A szegény szamár egész testében remegni kezdett, a lába rogyadozott, tántorgott, majd keserves sóhajtással a földre roskadt, mint egy haldokló hattyu, amelyet vadász nyilvesszője talált. Most a vadász nyilvesszőjét a Koresog Jóska ostornyelének boldogabb vége helyettesítette. Csinos nyögött néhányszor, majd mind a négy lábát az ég felé tartotta, még rugott is a fagyos levegőbe, ki-nyújtotta a nyelvét — a szeme felakadt. Rémes! Borzasztó! Semmi kétség. Csinos kimult!... Itt hagyta a siralomvölgyét, a kordét és Koresog Jóskát, aki kővé dermedten bámulta a szörnyű tragédiát. Mert ami az árvaház udvarán lejátszódott, az egyike volt a legremesebb tragédiáknak. Koresog Jóska egyetlen ütéssel halálra sújtotta Csinost.

Szegény Koresog Jóska könnyes remüléssel térdelt le a hóba Csinos mellé. Kétségbeesetten rángatta meg a szamár fülét.

— Csinos! Edes Csinosom, egyetlen, drága szamaram, ne pusztulj el! Hiszen én nem komolyan ütöttelek meg! Véletlenül tévedhetett csak az ostornyel a vakszemedre! Oh, mi lesz én velem, szegény árvával, ha kisül az én réntettem? Gerlóci ur kérdőre von szörnyű pusztulásodért és én nem tudok számot adni alávalóságomról. Oh, jó Istenkém, könnyű rajtam!...

Sirt a szegény árva nagy rémületében. Keserű könnyei csurogtak a hóra és megolvastották azt körülötte. Hiába! Csinos számár a Charon esolnakja után uszott már akkor a Lethe vizén, mert az alvilági hajós nem vesz fel esolnakjára — szamarat. Az alvilágból pedig nincs visszatérés!...

Koresog Jóska fölállott. A szívében kétség viharja esatázott. Mit tegyen? Menjen fel Gerlóci igazgató urnak jelteni Csinos gyászos pusztulását? Hogy az ostornyelével a tulajdon vakszemén is sujtson végig és roskadjon le holtraváltan a számár mellé? Sem az egyik, sem a másik megoldáshoz nem volt meg a kellő lelkiereje. Mi marad hát? Az egyetlen út: a szökés, a bujdosás!...

Amikor Jóskának a szökés terve az eszébe ötlött, hamarosan el is határozta magát erre a lépésre.

Kivette a zsebkendőjét, megtörülte könnytől harmatos szemét, kifujta a hidegtől pirosra esipett orrát és a lefolyt tragédiától dult arculatát rendbehozva, fagyos nyugalmat színlelve megindult az árvaház kapuja felé.

Márton bácsi szó nélkül kibocsájtotta Jóskát. Tudta, hogy ilyenkor szokott cipóért menni a pékhez. Gondolta, hogy a kordé is előkerül hamarosan a fiu nyomában.

Koresog Jóska visszanezett az árvaházra.

— Isten veled, te régi hon! Öröm és bánat tanusága! Alászolgája, Gerlóci igazgató ur, árvák nagylelkű gondozója! Szervusztok, kis cimboráim! Mindent el kell hagynom és a büin mardosó kígyóival keblemben fogom végig bujdosni a földkereket. Azt sem tudom, hogy merre forduljak? Hová menjek? Peking felé irányítsam-e lépteimet, vagy Nagy-gensre menjek? Mindegy most már nekem, akárhová megyek is. Nagy a világ, — végtől végig bujdosom...

A bujdosó vérző szívvel ballagott végig az Ernuszt Kelemen-utcaán és ment, ment, amerre az emésztő bánat és a mardosó lelkiismeret hajtotta, miként a téli szél kergeti a havon az ördögszekeret...

MASODIK FEJEZET.

A félreismert moziessillag.

Alig lépett Koresog Jóska a bujdosas fagyos útjára, Laki Zsiga lesietett az árvaház udvarára. Kutatva nézett körül. Koresog Jóskát kereste, akinek már a esacsifogattal várakoznia kellett volna rá. Nem látta sehol sem Koresogot, sem a fogatot. Merre járnak ezek? Lement az istállóhoz. Ott azután meglepő látvány fogadta. Csinos számár ég felé tartott lábbal feküdt dermedten a havon, a nyelve kilógott, a szeme fölakadt. Mellette a Koresog ostora feküdt. Laki Zsiga hamarosan tisztában volt a helyzettel. Jóska hirtelen mérgében agyonütötte Csinosot!

Lármát ütött. Egy pere alatt az egész árvaház Csinos teteme köré gyülekezett. Az árvák megdöbbenve bámészkodtak a tragédián. Sajnálkoztak, sápitoztak. Beszéltek össze-vissza mindenfélét. Az izgalmas zaj elült, mert két tekintélyes alak jelent meg az udvaron. Mindenki tisztelettel vonult félre. Gerlóci direktor ur lépett oda, akit Berkes tanár ur kísért, az árvaház tanulmányi felügyelője.

Gerlóci igazgató ur megdöbbenve nézte az eleje táruuló tragédiát. Alaposan kikérdezte Laki Zsigát, majd figyelmesen megszemlélte a számár hulláját. Rövid vizsgálódás után dörgő hangon megszólalt.

— Csinos, ugy látszik, kimult. Vége van! Ez, bizony, már nem megy többet cipóért! Zsiga fiam, siess, hívd elő Márton bácsit, hogy gondoskodjék Csinos eltakarításáról. Vigyék el innét!

Márton bácsi esakhamar megjelent a szintéren. Márton bácsi a polgári életben esizmadia volt, de ezt a mesterséget elérte az árvaház házmesteri méltóságával. Ő gondozta a házat és az árvák cipóit, esizmaút. Mindkét feladat valóságos lángelmét követelt, mint amilyen teszem azt, a Napoleoné volt. Mert szép dolog volt Franciaországból óriási hadsereget vezetni Oroszországba és felgyujtani Moszkvát, de tessék százötven árva lábának jólétéről állandóan gondoskodni! Napoleon esak parancsolt a marsalljainak és azok esatát nyertek, de vett volna elő egy olyan cipőt, amelyiken már hat folt diszelgett és próbált volna még egy hetediket rávarrni az agyonkinozott bőrre, — bizony, nem sikerült volna ez a művelét. (Az is igaz, hogy az oroszországi hadjáratával is szerenesetlenül járt.) Márton gazda az árvák cipóire tiz foltot is rávarázsolt és, bizony, nem is tudom, hogy mi lenne akkor, ha ő vezetne egy francia hadsere-

get Oroszország ellen? Jobb is, hogy nem próbálkozik soha ilyesmivel.

Márton mester feltolta a szemüvegét a homlokára, csipőre tette a kezét és szűrős szemmel majd keresztül fúrta Csinos tetemét. A lángeszű férfiú vizsgálódásának hamarosan meglepő eredménye lett. Mutató ujjával megnyomta tömpe piros orrát és megszólalt.

— Nagyságos igazgató ur! Korszerű elmével megállapítandónak minősítem, hogy ezen számár (aequs asinus) más halmazállapotba került azon ütés folytán, amelyet általunk gondnokolt Koresog József árvaházi növendék pillanatnyi elmezavarban előre meg nem fontolt szándéklattal a Csinos vakszemére gyakorolt. Mondhatnám azt is, hogy: ez a számár megdőglött... Mielőtt azonban tetemét átadnánk a gypmesteri hivatal megszemélyesítőjének, azt az indítványt terjesztem elő, hogy öntsük le Csinost egy jókora esőbörjeges vízzel!

Gerlóci igazgató ur meghökkenve vette észre, hogy a jeges víz említésére megrezdült a Csinos füle. Vagy esalódott volna? Az tény, hogy Csinos két dolgot utált világi életében: a munkát és a hideg vizet, amelyet néha a nyaka közé öntöttek, hogy megmossák. Ez fájt neki mindig a legjobban.

Laki Zsiga a Gyöngyösre sietett, betörte a jeget és hamarosan visszatért egy nagy esőbör vízzel, amelyben ugyanesak zörögtek a jégdarabok.

Márton mester a kezébe vette a esőbört és a tartalmát ünnepélyesen Csinos tetemére zúdította. A jég hideg víz végigömlött a számáron és — lássatok esodát! — hihetetlen varázslatot gyakorolt: Csinos megrázkódott, fölugrott, ijedten „iázní“ kezdett és rémülten eurukkolt a vizes esőbör elől. Egyszeribe olyan friss lett, mint a csukor a vízben.

A számár csodálatos életrekelése viharos derűtséget keltett. Mindenki úgy kacagott, hogy a könnye is csorgott beléje. Márton mester széles kézmozdulattal mutatott az életre kelt számárra:

— „Voila!“

Ujabb nevetés. Márton mester büszkén szavalt.

— Láthatják uraim, hogy milyen ravasz állat a számár. Nem is értem, hogy miért hívják — számárnak? Hanem az is bizonyos, hogy nagyszerű színész talentum. Hiszen láttam én a moziban a nagy mozi színészt: Kraplin Karlint az ötezer méter és tíz centiméteres kolosszus filmben a „Ludvércia Or-

giában“, de hát ez a színész igen szánalmas alakítást mutatott a Csinoshoz képest. Mégis rajtavesztett Csinos a színészen. Hiába, engem nem lehet egykönnyen megtéveszteni.

Az igazgató ur a növendékekhez fordult, amikor Márton mester beszédjét befejezte.

— Menjete fel, fiuk, a termekbe! röjg-jatok hozzá a tanuláshoz. Vége a szindarabnak... Laki Zsiga, fogd be a művész urat a kordéba és induljatok cipőért!

— Koresog Jóska-t nem látom sehol. — mondta Laki Zsiga ijedten. — Már kerestem őt.

— Ugy látszik, elbujt valahol, vélekedett Berkes tanár ur.

Gerlóci igazgató kerestette Koresog Jóska-t, de nem találták sehol. Az igazgató ur jó szíve aggodalommal telt el. — Merre lehet az a szegény árva fiú? Bizonyosan megijedt és elbujt valahol. Márton mester visszaemlékezett arra, hogy ő látta Koresog Jóska-t, amikor kissé komor arccal elhagyta az árvaházat. Hogy merre, hová mehetett? arra nem tud fölvilágosítást adni.

Elérkezett a vacsora ideje. Koresog Jóska nem került elő. Gerlóci igazgató ur az egész árvaházat átkerestette, de a kutatás eredménytelen volt. Este hiába várta a hálóteremben a megvetett ágy a kis Jóska-t. A fiuk aggodalommal gondoltak eltűnt társukra, akinek vidám, piros arca, jókedvű hangja igen hiányzott az árvák seregéből. Igen szerette őt mindenki.

A jó Gerlóci igazgató ur szemét is sokáig elkerülte az álom. Koresog Jóska eltűnése erősen bántotta. Elhatározta, hogy reggel azonnal a rendőrségre siet s bejelenti a rejtélyes esetet.

(Folytatása következik.)

Hizókura
Téli sport
Egész éven
át nyitva!

HORN

GYERMEKOTTHON

TATRANSKÁ LOMNICA

MAGAS TÁTRA, C. S. R.

Magaslat
üdülőttelep ide
ges, feltáplálásra szo-
ruló, vérszegény és
gyenge gyerme-
kek részére

HORN J. IGAGZGATÓ

KEDVES VENDÉGEK

— Egy kis leány levele. —

Irom levelemet.
Nem mondom nevémet.
Találja ki nagyapóka.
Hogy hinak engemet?

Édes nagyapóka.
Tudja-e, mi ujság?
Panni dada a faluról
Behozta Ambruskát.

Hej, nagyapó lelkem.
De kár, hogy nem láttam.
Nagyszerű volt, aranyos volt.
Pitykés lájbijába!

Micsoda egy lájbi!
Szép gomb is volt rajta.
Látszott, hogy az édes anyja
Szeretettel varrta.

Hát a lobogós ing!
Ilyet még nem láttam.
Bizony, még a királyfi is
Felvehetné bátran.

Am egyszer mit látok?
— Ezt ki nem találja! —
Látom, hogy az Ambruskának
Nincsen csizmácskája.

Kérdezem a dadát:
Nincs pénze csizmára?
Kikerül a perselyemből
Egy pár csizma ára.

S képzelje, a dada
Kinevetett engem...
„Ugyan, minek a csizmácska
Meleg nyárba, lelkem?”

Óh, lelkem nagyapó.
Írja meg mamának:
Nyárban nekem is engedje.
Hogy mezitláb járjak.

Ugy-e, hogy megírja.
Drága nagyapókám?
... Megírom, meg, hogyne írnam,
Édes kis fiókám!

A LÁGYSZIVÜ KIRÁLYFI

Irta: Harsányi Gizi.

I.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas király. Ennek a királynak volt egy daliás gyönyörű szál legényfia. Okos is volt, szép is volt s a hatalmas király mégsem lelte örömét benne. Nem bizony, mert a királyfi bár pompázan értett hozzá, mégsem szerette a kardot forogni. Napokig busult, kesergett, ha egy-egy hajvivó tornán legéyözte ellentelét; annyira jószágos volt a szive, hogy mindenkit sajnált, ha valami baj érte. Olykor-olykor jókedvű pajtásai-val elment vadászni, de mindig zsákmány nélkül lovagolt haza. Nem volt lelke hozzá, hogy nyilát őzekre, szarvasokra, ártatlan nyulacskákra lőjje. Ha rongyos gunyáju, szegény emberrel hozta össze sorsa, — levetette szépen kicifrázott dolmányát és odaadta. — Még a zsebeit sem fordította ki s így bizony nem egyszer megesett, hogy a bugyellárisa is gazdát cserélt a dolmányával egyetemben.

Sokszor megtörtént aztán, hogy gonosz emberek rutul visszaéltek a jószívű királyfi hiszékenységgel s mindentéle ravasz praktikával lóvá tettek, azután meg jól nevétek a rovására. Tudta ezt az öreg király s szörnyű módon resztellette, hogy az ő fia ilyen lantpengető, lágyszívű legény lett s nem olyan igazi keménykötésű levante, mint amilyen ő volt ifju korában. A szegény királyfi is érezte, hogy másmilyen, mint a többi emberfia s nem egyszer fohászzkodott keservesen: — Bár olyan lennék, mint a többi magamfajta dalia! Jobban szeretném, ha szívem helyet követ hordanék a dolmányom alatt. Boldogabb lennék, mint így. Nincsen ez rendjén sehogyan sem. Hiszen, en átérezem az ország apraja-nagyjának minden buját-baját, mindenkit sajnálok, szánok, mindenkit szeretek, még azt is, aki nem érdemli. De hát mit tegyek? — Sokszor sóhajtott ilyenformán a lágyszívű királyfi, aztán a lantja után nyult és énekelt szebbnél szebb dalokat, melyek bőséggel fakadtak a lelkében.

Egyszer egy szép nyári estén lantjával lesétált a királyi palota kertjébe. Lsasan lépdelt kedvenc helye, a tópart felé. A teli hold fényében ezüstösen ragyogott a sima tó. A királyfi megállott a tóparti gyepen, hófehér ruháján úgy csillogott a sok arany paszománt. Hollófekeete haja dus fürtökben omlott a vállára, arany eszmáján meg-megpendült a gyémánttal kirakott aranyos sarkantyú. Ott állott a parton, a holdat nézte és énekelt.

Holdapó egy darabig türelmesen hallgatta, majd széles mosolyra derült az ábrázatja, hamisan kacagott a szakállába és odaszólt a legkedvesebb leányának:

— Holdsugárka, legkedvesebb leányom, gye-

re csak ide tubicám, kukkants csak le szaporán a földre! — Ejnye! — hujjantott egyszeribe dühösen — adta szemtelen felhő kölyke, csak nem alkarsz a szemem elé telepedni?! — ezzel belemarkolt a szegény felhő kiálló üstökébe, s bizony hogy ronggyá szakadt a kezében a gyöngé portéka. A megriasztott felhő ijedten állt odább tépett ruhájában s most már semmi sem zavarta a kilátást.

— Nézd már lelkem, hogy kornyikál az Istenadta! Csinos legény ökelme s jobban illenek a lantnál a kard a kezében. Tyhú! No, nézd! Hiszen ez az ezüsthuru varázslant, amin annyit dalt zengedeztek már rólunk. Ha megkaparint-hatnók, Istók uccse, beakasztatnám a kincstáramba. Ez a te feladatod, Holdsugárka. Ezt rád bízom. Úgyes és okos légy, lánykám. Ide hozzám holdtündérek! A szakállamból egy minutában ezüst hidat tonjatok, annak a tónak a szintjéig!

A sok mókás, apró holdtündér serény ujjacskája egy kettőre csipkehidat szőtt Holdapó ezüst szakállából. Holdsugárka csókot dobott rózsás ujjával az otthonmaradottnak és a hidra lépett. Lassan libbent aláfelé. Lenge természetére ezüst ruha simult, ezüst haja a sarkáig ért, a lábán pillangós ezüst papucs, a hajában ezüst párta, csak úgy lebegett az ezüst párta szallagok a langyos esti szélben.

A királyfinak elhalt ajkán az ének, szeme tágra-nyitva meredt a csodaszép lányra, moccani sem tudott álló helyéből a nagy esodálkozástól.

Holdsugárka könnyedén libbent a földre s pajkos mosollyal szólt rá az elámult királyfiára. — Olyan szépen énekeltél, királyfi, hogy Holdországban mindannyian sirtunk dalod hallatára. Én lekiváncsoltam hozzád a földre, hogy közelebről hallhassalak és most nem énekelsz. Folytasd, kérlek.

De a királyfi csak bámult s egyszeribe elhatározta, hogy feleségül veszi Holdsugárkát. Lantját a pázsitra ejtette, kitérte két karját s elakarta fogni az előtte táncoló Holdsugárkát. De az ezüsthaju tündérleány csilingelő kacajjal siklott el mellette, felkapta a pázsiton heverő lantot s a hidra futott. A királyfi utána. Igen ám, de az ezüst hid csak könnyű tündérlétek számára készült s ahogy a királyfi rálépett, ment leszakadt. Szegény királyfi! Bizony belepottyan a tóba s jóidejébe került, amíg kievickélt az iszapos fenekü vízből. Csuronvizes ruhában, szomoruan ballagott a palota felé, hogy a szobájába surranjon. Igazán nem szerette volna, ha ilyen állapotban valamelyik udvarbéli ember meglátja. Folyton-folyvást Holdsugárkára gondolt s alig jött a szemére álom.

Holdszugárka ezalatt az ezüsthuru lanttal felé lépdelt az ezüst hidon, de már nem olyan fűrgén, mint lejövetkor. Mindegyre hátra fordította ezüsthürtü fejcskékjét, s hideg szívében jóleső, meleg, új érzés született: fájdalmas vágyakozás a földi emberek után.

Holdapó türelmetlenül szólott a késlekedőre: — Mi lesz már, eszemadta? Talán bizony nem forgatnád annyit azt a buksi fejedet az öreg földgolyó felé! Szaporán szedd a lábad, mert éhes vagyok s asztalon az éte! Egy-kettő!

Holdszugárka ijedten kapta előre fejét s nagyott lépett. Ebben a pillanatban az egyik ezüsti papucs lecsuszott a lábáról s egyenesen arra a helyre pottyant, ahol az előbb a királyfi állott s egyszeribe gyönyörű, nagykelyhű ezüstvirág lett belőle. Holdszugárka alighogy észrevette, Átadta Holdapónak az ezüsthuru lantot és sóhajtván sétált a nagy ebédlőbe. Egy falatot sem evett, félre tolt a tányérját s egyszer csak se szó, se beszéd, elkezdte az ereket itatni. Tyűh, de haragos lett Holdapó! Rácsapott az asztalra s kiabált nagyhangon, hogy minden tündérnek inába szállt a bátorsága.

(Folyt. és vége következik.)

Páratlan kedvezményben részesítjük előfizetőinket! Egész évre előfizetők 5 kötet színeskötésű könyvet kapnak teljesen ingyen! Ha te is megakarod szerezni magadnak, küldd be előfizetésedet legkésőbb január 30.-ig, mert azontul ingyen könyvet már nem adhatunk!

FONTOS FIGYELMEZTETÉS!

Ingyen könyvakiónc ez alkalommal is nagy örömet váltott ki előfizetőinkből és ezrekre megy azoknak a száma, akik eddig fél vagy egész évi előfizetési díjaikat beküldötték. Sokan megfellelkeztek azonban a postaköltség beküldéséről, pedig e nélkül az ajándék könyveket nem küldhetjük. Aki tehát előfizetési díját már beküldötte, küldje el azonnal a könyvek után járó postaköltséget is, hogy a beérkezés sorrendjében a könyveket kiküldhessük!

Galgóczi magántanfolyam

Teljes anyagi felelősség mellett előkészít középiskolai magánvizsgákra és érettségire.

BUDAPEST,
VIII. Mária
Teréz-tér 3.

LEGJOBB IZŰ

**BIZTOS
HATÁSÚ KÖHÖGÉS
ELLENI SZER
A**

SIROMALT GYÓGYSZÖR P

MINDEN
GYÓGYTÁRBAN
KAPHATÓ

Egy üveg ára Lei 100, kettős üveg ára Lei 150

Tanulságos
ismertetőfüzetet ingyen
küld:

GEA — KRAYER LABORATORIUM
TIMIȘOARA

KOLOZSVÁRI ELŐFIZETŐINKHEZ!

Tudatjuk Veletek, hogy a Cimbora kolozsvári fiókkiadóhivatalát, fiókkiadóhivatalunk vezetőjének másodalu elfoglaltsága miatt legnagyobb sajnálatunkra 1929. jan. 1-től kezdődőleg fel kellett oszlatnunk.

Kérünk tehát Benneteket, hogy a jövőben mindennemű, a kiadóhivatalt illető közleményt, reklamációt a kiadóhivatalhoz, Szatmárra küldjétek és ugyanúgy, miután az előfizetési díjak pénzbeszedő útján történő beszedése is megszűnik egyelőre, ide küldjétek be postautalványon az esedékes díjakat is.

Igyekezni fogunk, hogy rövidesen ismét gondoskodhassunk az előfizetési díjaknak Kolozsvárott történő beszedéséről, amit annak idején a Cimbora hasábjain tudatni fogunk Veletek.

Ezuttal még nem mulaszthatjuk el, hogy e helyen mondjunk köszönetet kolozsvári fiókkiadóhivatalunk volt vezetőjének,

Csűrös Emília

urhölgynek, aki fáradtságot nem kimélő buzgalommal és lelkesedéssel vezette a Cimbora ügyeit Kolozsvárott és munkálkodásával mindenkor legőszintébb hálánkat érdemelte ki.

A Cimbora kiadóhivatala.

EMBERKE

Irta: Marton Illy.

Van nekem egy edes, kedves kis barátom. Három vagy négy éves. Kerek, pufók arcú s fényes barna szemű. A szentjánoskenyér meg a krumplicukor a kedvenc csemegéje. Ezekből a drágaságokból mindig akad arasznyi nadrágja zsebében. Ő ezeket szereti a legjobban, én pedig őt mindennél jobban, az én drága kis pajtásomat: Emberkét.

Ő is igen ragaszkodik hozzám. Ennek az Emberkének van egy furcsa nevű kis hugocskája: Peta. Igen-igen szeretik egymást. Talán nincs is a jó Istennek több két ilyen aranyos angyalkája.

Látom őket gyakran, amikor együtt ebédelnek, a kicsi asztalnál, egymással szemben. Nyakba kötött asztalkendővel kanalazzák a levest vagy a tejbekását. Néha egymásra néznek s úgy kacagnak, hogy potyog a könny a szemükből. És este azok a lefekvések! Együtt imádkoznak és megcsókolják egymást. Kicsit ügyetlenül, de jó cuppanósan és már alusznak is.

Soha ilyen jó kis testvéreket! Nem veszednek, verekedni meg éppen Isten őrizz! Nagy az egyetértés.

Egy szép délután, mini rendesen, meg akartam látogatni kis barátomat. De nem engedtek be hozzám.

— Nem lehet bemenni, kisasszonyka, — mondta az öreg Julis szakácsné. — Peta beteg.

— Emberkét szeretném látni és nem Petát.

— Hat nem teccik tudni, hogy Emberke is fekszik?

— Jézusom, hát ő is beteg?

— Dehogy beteg a lelkem, Isten őrizz. De hát fekszik. Ő is fekszik.

Nem akartam kérdezősködni, de nem érttem az egészet. Peta beteg, fekszik, rendben van. Emberke nem beteg, de fekszik. Ezt nem értem.

Végre két hét múlva megtudtam mindent.

Peta beteg lett, de életében először engedetlenkedett. Sír, kiabált, rugott, karmolt, de nem akart lefeküdni. — Emberke is! Emberke is! — követelte.

És Emberke? Nyugodtan leült a szőnyegre, kezdte kifűzni a kis cipőjét, kigombolni a kis bluzát és lefeküdt e Petával szembe levő ágyacskájába.

Az öreg doktor bácsi, amikor eljött, igen haragudoit, zsörtölődött, morgott, de már késő volt.

Végül ő is belement a tréfába. Egyszerre hőmérőzte, kopogtatta a két gyereket. Addig addig játszotta Emberke a betegét, amíg komolyan beteg lett ő is.

Igy történt, hogy mind a ketten szépen átmentek a barányhímlőn.

Azóta meg százszor, százezerszer jobban szeretem az én kis hős barátomat, Emberkét.

(Kelozsvár.)

A JÓTETT JUTALMA

(Tatár mese.)

Egy öreg tatár mondta ezt a mesét.

Egyszer, amint a tenger partján sétáltam, láttam, hogy egy béka ott uszik a tengerben s a béka hátán egy skorpió üldögélt. A béka a tenger partjára uszott, ott a skorpió kiszállott s egyenesen egy magas fa tövének tartott. Arra néztem s láttam, hogy a fa tövében egy ember alszik. De láttam egyebet is. Volt a fa tetején egy szörnyű nagy kígyó. Ez a kígyó lassan, óvatosan lekuszott a fárol: meg akarta ölni az alvó embert. De éppen akkor ért oda a skorpió, megtámadta a kígyót s hosszú viaskadás után megölte. Aztán, mint, aki jól végezte dolgát, tovább ment a skorpió.

Odamentem a fa tövébe, hogy közlőrlől lássam az alvó embert. Fiatal legény volt. Néztem, néztem sokáig s elgondoltam magamban: lám, lán, ennek az ifjunak sejtelmé sincs arról, hogy

egy-két pillanattal elebb halálos veszedelemben forgott!

Aztán felébredt az ifju s felkelt fektéből. Felkelt, de tántorgott. Mindjárt láttam, hogy itas. Megszólítottam:

— Látom, hogy ittas vagy. Ugyan bizony, mi jót cselekedtél te ma? Ki vagy?

Felelt az ifju:

— A koresmából jöttem ide, mivelhogy ott nagy meleg volt. Amint erre felé támolyogtam, megszólított egy szegény ifju: adjak neki valamit Isten nevében. Volt nálam ennivaló, odaadtam az ifjunak, ő meg mondá nagy hálálkodással: — Szabadítson meg az Isten téged minden veszedelemtől s legyen hosszú a te életed.

— Valóban, mondá az öreg tatár, a mi prófétánk szava ez: — Meghosszabbítom a jótévőnek életét s megszabadítom őt minden veszedelemtől. Amen!

E—ó.

PUPÁK BÁCSI MEGLÁBATLANITJA A SZÉKÉT

Pupák bácsi, aki, mint a fejről is látható, tudós ember, esztendőig ült a székén, írta a tudományosnál tudományosabb könyveket s nem vette észre, hogy az asztalos becsapta a szék négy lába közül egy hosszabb volt egy centiméterrel mint a többi. Egyszer Őcsike, aki jó barátságban volt Pupák bácsi unokájával, felfedezte a szék sántaságát, még pedig úgy, hogy a diványról a székre ugrott, ez felbillent s Őcsike egész hosszában elterült a padlón. — Természetesen, Őcsike figyelmeztette Pupák bácsit a szék sántaságára s persze, hogy igazat adott neki

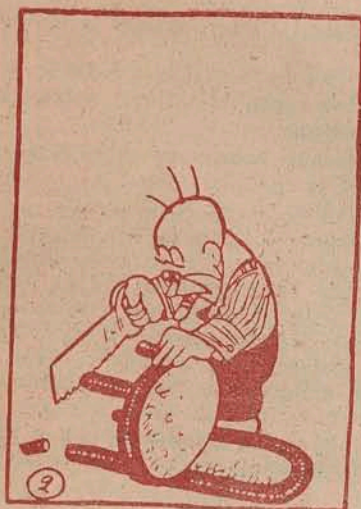
s nyomban munkába vette a sánta széket.

— No de ez mégis sok, morgolódott Pupák bácsi. Így becsapni az embert. Szerencse, hogy észrevette az a derék fiú! Azzal elévette a fűrészét, s a hosszabb lábból lefűrészelt egy centiméternyit. Mit mondok: a hosszabb lábból! Pupák bácsi nem lett volna igazi tudós, ha össze nem zavarja a hosszabb lábat a rövidebbel s ebből nem fűrészelt le.

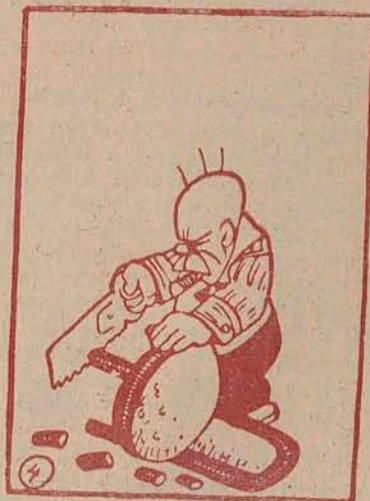

Pupák bácsi, sőt meg is köszönte a figyelmeztetést.

Akár hiszitek, akár nem, amilyen nagy tudós volt Pupák bácsi, annyira szeretett furni-faragni

— Ejnye, ejnye, vakarta kopasz fejét Pupák bácsi, amikor kipróbálta a széket s szinte felfordult alatta, úgy megsántította. No, csak észre ne vegye a háznepe. Még kikacagnák. Az pedig ártana az ő tekintélyének.

Nosza, neki most a szék mind a négy lábából lefűrészelt egy keveset, de egyformán! Hol

is van a centiméter? Keresi, nem találja s nem lett volna tudós Pupák bácsi, ha közben meg nem feledkezik arról, hogy voltaképpen mért is keresi a centimétert s szemmértékre nem fűrészel le mind a négy lábból egy darabocskát.

— Lássuk csak, próbáljuk meg, sántit-e még. No de ilyet! üvöltött tudós Pupák bácsi. Még így sem jártam életemben. Hallatlan, hallatlan! Még

mindig sántit! No, megállj, dühöngött Pupák bácsi.

Mit gondoltok, mit csinált most Pupák bá-

csi? Azt, hogy töből lefűrészelte mind a négy lábat. Így la! Most sántits, ha tudsz, mondá elégedetten Pupák bácsi. S mert Pupák bácsi tudós

volt, hamarosan rájött, hogy az íróasztal mellett ugyan nem használhatja többé a széket, de nagyszerű lesz olvasáshoz. Szépen lecsücsül a meglábatlanított székre, saját lábát kinyújtja a perzsa szőnyegen s úgy fog olvasni ezután.

Meglátjátok, hogy Pupák bácsi szabadságot is kér a találmányára! (Kisbaczon.)

Elek nagyapó.

A CIMBORA BARÁTAI

E cím alatt a Cimborában új rovatot indítunk. Felfektetünk egy névsort és e névsorban a „Cimbora barátai” cím alatt felveszünk minden előfizetőt, aki lapunk számára új előfizetőt szerez, vagy pedig az 1927. évtől visszamenőleg előfizetőt szerzett.

Minden olvasónknak, aki új előfizetőt szerez lapunk számára, hálánk jeléül egy diszes kiállítású könyvet küldünk, azonkívül pedig számukra minden hónapban egyszer jutalomSORSOLÁST rendezünk. Minden alkalommal három jutalmat sorsolunk ki, még pedig: két fél kg.-os doboz finom Stollwerek csokoládét és egy diszkötésű ifjúsági művet.

A sorsolásban résztvesz mindenki, aki:

a) legalább három év óta előfizetője a Cimborának;

b) aki előfizetője a lapnak és 1927. jan. 1. óta legalább egy előfizetővel szaporította a Cimbora táborát.

A sorsolást minden hó végén ejtjük meg és a következő hó 10-én megjelenő számban teszünk közzé a sorsolás eredményét!

Január havában a Cimbora következő buzgó előfizetői szereztek új előfizetőket:

Döme Ági
Krausz Viktor
Sárkány Ella
Kincs László
Tóth Vera
Sigmund Pál
Hitter Karcsi
Szabó Elemér
Vallesz Jenő
Simon Piri
Eördögh Emmy
Csáthy Évi
Fmber László
Gyürki Éva

Hálánk jeléül mindegyiknek küldtünk egy-egy szép, értékes ifjúsági könyvet. Akinek neve fekete betűvel van szedve, az egyénl több előfizetőt szerzett. Ezek természetesen annyi könyvet kapnak, ahány előfizetőt szereztek.

Nehogy előfordulhasson, hogy valakinek a neve véletlenül kimarad, arra kérjük olvasóinkat, figyelmeztessék az új előfizetőket, akik szereztek, hogy az előfizetés beküldésénél hivatkozzanak arra, kinek az ajánlatára fizettek elő.

ELEK NAGYAPÓ ÜZENI:

A levél írás igen fontos szabálya: ha melyik évben, m. elyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Karácsony és új esztendő alkalmával oly sok üdvözlő levél érkezett hozzám szülőktől és gyermekektől, hogy lehetetlen mindezekre külön-külön válaszolnom, már amiatt is, mert mostanában gyengélkedő vagyok. Érzem, hogy a sok jókívánság elősegíti gyógyulásomat, s remélem, a régi kedvvel és erővel fogom ez évben is szerkeszteni és írni a Cimborát. Viszonzván a jókívánságokat, nem állhatom meg azomban, hogy fel ne hívjam szülőknél és gyermekeknek figyelmét a kiadó sűrű panaszaira: sok az újság olvasója és kevés a pontos fizetője. Innen ered, hogy néha nem jelenhet meg idejében az újság. Innen az is, hogy én írok, írok, szüntelen írok, s a legszerényebb jutalmát sem látom a munkámnak. Ha csakugyan oly nagyfontosságú ezidőszert a Cimborá, mint ahogy szülők és gyermekek elismerik, tegyék lehetővé a pontos megjelenést. Hogy az én munkám meg legyen fizetve, arra nem is gondolok. Ugy érzem s merem is mondani: megfizetni pénzzel e munkát nem lehet.

Kovács Laci, Ungvár. Képzem, hogy milyen vidám volt a karácsonyotok, ha ott ünnepeleket nálatok a Márton gyerekek is. Bizony, jól esett, hogy nem feledkeztek meg rólam. Édes anyádnak levél ment. — **Millitz Magda, Kolozsvár.** Mindakét rejtvényed jó, de az egyiket nem közölhetem, minthogy az én nevem a megfejtése. — **Salamon Zoltán, Aranyosgyéres.** Rég nem írtál, de sokat gondoltál reám és sokat beszélgettél rólam anyukával. Ennek igen örvendek, de még annak is, hogy hallgatásod óta nagyot fejlődött a fogalmazásban és a helyesírásban. Nem csodálom, hogy 9-es meg 10-es volt a bizonyítványod. Remélem, hogy a születésnapodra rendelt könyvet idejében megkaptad, s intézkedtem, hogy megkapjad a félévi előfizetésért járó könyveket meg a 30. számot is. Édesanyádnak tolmácsoldi köszönetemet és jókívánságaimat. — **Horváth Vica, Temesvár.** Eppen, mintha kiszámítottad volna, pontosan a határidőre érkezett be a beszámoló. — **Lajos Mihály, Nagyvárad.** Eddig bizonytalán megkaptad a nyert könyvet. Ha esetleg mégsem kaptad volna meg: írd egyenesen Szatmarra, a kiadóhivatalnak. — **Pellion Nóra, Budapest.** Tudom én, hogy gondoltál rám, ha nem is írtál.

Minden valószínűség szerint februárban és márciusban Pesten leszek, s így remélem, látni foglak. — **Spitz Jancsi, Arad.** Szeptember óta a román tanítónő közép intézet gyakorló iskolájának III. osztályába jársz s mindent románul tanulsz. Magyarul otthon tanulsz, s va'óban elismerés illeti Szőlősi bácsit, mert helyesen írsz s 10-9-es a bizonyítványod. Természetesen, kijár a dícséret neked is, mert kitűnik, hogy derék, szorgalmas fiu vagy. Hogy hógolyóznak-e a kisbácsoni gyerekek? De még hogy! — **Karton Nusika, Szilágynagyfalú.** Meg vagyok elégedve a bizonyítványoddal, Nusika. Lesz abból még csupa tizes is, ha már most 7, 8, 9, 10. Isten segíljen! — **Szegedy Gyurika, Máramarossziget.** Ugy látszik a leveledből, hogy iskolátokban nem tanítanak magyarul, mert k helyett e-t írsz, j helyett i-t. Tanácsolom, hogy mennél gyakrabban írd nagyapónak, s akkor nem fogod elfelejteni édes anyád nyelvét. Mert ne feledd, édes fiam, hogy az állam nyelvét meg kell tanulnotok, de az édes anyátok nyelvét nem szabad elfelednetek. — **Haurik Magda és Joli, Kolozs.** Megkaptam a levelet s a verseket, de egy kicsit várnod kell a válaszára, mert új év körül aránytalanul nagy az elfoglaltságom, s hozzá, mostanában nagyobb foku hűlés miatt gyengélkedtem is. — **Fényes András, Nagyvárad.** Szeretettel várlak unokáim seregében, legifjabb unokám! Hát csak írd szorgalmasan nagyapónak is, s remélem, Zsófi is hamarosan megtanul olvasni és írni, s akkor ketten írtok levelet nagyapónak. — **Böszörményi Sándorka, Pettény, Szatmármegye.** Jobban szeretsz beszélgetni, mint írni, s szeretnél, ha Szatmáron laknál, mert akkor gyakran beszélgethetnénk. Hát bizony csak írásban beszélgethetünk, Sándorka, mert én Szatmártól igen-igen messze lakom, Erdélynek szinte a keleti határára. A rejtvényed sorra kerül. — **Mártonffy Bandi, Nagyvárad.** Írtam a kiadóháznak, hogy küldje meg a Három gyermek s egy kutyácska történetének első és második fejezetét, ha van belőle még. Nem csudálom, hogy a bizonyítványod általános tizes, mert kifogástalan helyesírású levelekért is megérdemelnéd ezt. — **Huszár Monika, Régen.** Képzem, hogy sok minden jót és szépet hozott neked az anyuval. Remélem, beszámolsz erről. — **Kovács Sanyi, Micske, Bihar megye.** Milyen kedves, barátságos képe van a házatoknak! Sokáig elgyönyörködött rajta a szemem, s természetesen, a lelke. Édes anyádnak tolmácsoldi viszontüdvözlőmet és jókívánságaimat. — **Sternthal Ferkó, Nagyszalonta.** Hát csak tanulj jól ezután is, s ahogy én az édes anyádat ismerem, mindig járhatja neked a Cimborát. Tolmácsold édes anyádnak viszontüdvözlőmet. — **Mezey Gyurka, Magyarlajos, Szamos megye.** Mélyen meghatótt édes apád levele. Mire üzenetemet olvasod, remélhetően megkaptad válaszomat édes apád. Hát csak számolj be, mi mindent hozott az anyuval. — **Radó Terike, Temesvár.** Még csak két hónapja vagy olvasója a Cimborának s máris megszeretted. Közben beteg voltál s ezalatt a te jó édes anyád olvasott fel neked. Képzem, mennyire élvezted a meséket. Mert senki sem tud oly szépen felolvasni, mint az édesanya. Miért? Azért, mert minden szó a szívből indul el. Remélem, eddig megkaptad a töltőtollat, mit a tiz cím beküldésével érdemeltél ki. — **Hanvay Erzsébet, Csiz, Csehszlovákia.** Ma, újra-közé teszem, hogy szeretnél levelezni olvasótársaidal. Remélem, akad

levelezőtársad, s mindkettőtöknek sok haszna lesz a levelezésből: kölesünösen megismeritek az egymás vidékén uralkodó viszonyokat s főképpen az iskolai dolgokat. — **Vogel Edith, Nagyenyed.** Pontosan beérkezett Róka Píróka levelének helyreigazítása. Most már hamarosan közzé teszem a pályázat eredményét. — **Killner Irénke, Belényes.** Ha nem is irtál régen, ez a leveled helyrehozza mulasztásodat: csupa szeretet és hála sugárzik felém minden szavából. Tévedsz abban, hogy soha sem tudjátok meghálálni az én munkámat. Már ezzel a levéllel megháláltad. Egyik rejtvényed sorra került, a második nem, mert az én nevem a megfejtése. — **Lővi Ancika, Nagyvárad.** Levelet is, Ancika, nemcsak megfejtést. — **Singer Pircska.** Tudom, hol lakol, de nem írom a neved után, hadj szokjad meg a levélírás fontos szabályait. Egyébként, mondanom se kell tán — szeretettel várom az ígért leveleket. — **Nagy Áron, Nagyenyed.** Sokat betegeskedtél, emiatt hallgatsz oly régen. Orvendek, hogy jobban vagy, s képzelem, milyen szép karácsonyod volt, ha sikertült szüleidnek a regátból Enyedre jönni s a nagymamádnál állították fel a karácsonyfát. — **Konopászek Magda, Gyéres.** Két éve jár neked a Cimborá s csak most bátorkodtál neki a levélírásnak. Nem baj, jobb későn, mint soha, s nyugodt lehetsz affelől, hogy ugy szeretlek téged, mint a többi unokámat. A versrejtvényed igen kedves, de nem közölhetem, mert csak ránéznek az unokák s mindjárt látják, hogy az én nevem bujkál benne. — **Benkő Judit, Tamásfalva, Háromszék megye.** Sajnálattal válsz meg a Cimborától, mert a zárójelbe nem engedik be. Nem értem igazán nem értem. Hisz én szüntelen a szeretetet hirdetem.

A MAGYAR LEÁNYIFJUSÁG KÉPES FOLYÓIRATA

MAGYAR **L**ÁNYOK

Szerkeszti
TUTSEK
ANNA

Előfizetési ára: Félévre 200 lei, egész évre 400 lei

Fizessen
előzetes
beküldése
ellenében
szállítja az

AESOPUS LAPKIADÓ, — SATU-MARE SZATMÁR

A Cimborá barátai. Ilyen címen új rovatot nyitunk olvasóinknak! Olvasd el figyelmesen. Pompás ajándékban részesülhetsz!

FEJTÖRŐ:

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

PÓTLÖREJTVÉNY.
Beküldte: Gaál Anti

— nta
— ó
— lrika
— örgy
— ándor
— kos
— lon
— éla
— rou
— erenc

A betűk pótlásával visszafelé olvasva a Cimborá egyik jeles munkatársának nevét kapjuk.

NEVREJTVÉNY.
Beküldte: Sallak Lilly.

BÁLA TIBOR

Fenti urnak nevében a foglalkozása is benne van. Találjátok ki, mivel foglalkozik?

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Patanfi Mici (Kisbaczon) u. p. Batani-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimborá részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár) Str. Reg. Carol (József főh.-u.) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: 200 lej.

Csehszlovákiában: 40 korona.

Magyarországon: 6 pengő.

Jugoszláviában: 100 dinár.

A CIMBORA INGYEN KÖNYVAJÁNDÉKA

Január 31-ig meghosszabbítjuk az előfizetési díjak beküldésének határidejét.

Előfizetőink köréből többen fordultak hozzánk azzal a kéréssel, hogy az ingyen könyvajándékok szétosztásának határidejét hosszabbítsuk meg és így még szélesebb körben tegyük lehetővé, hogy előfizetőink az ingyen könyvajándékokban részesülhessenek.

E kívánságnak teszünk tehát eleget, amikor ingyen könyvakciónk **végző határidejéül 1929. jan. 31-ét** jelöljük meg és kérjük előfizetőinket, hogyha ajándékainkat igénybe akarják venni, ez időpontig küldjék be az előfizetési díjakat, mert ajándékkönyvet e határidőn túl **senkinek sem** adhatunk.

A feltételeket az alábbiakban megismételjük:

Minden előfizetőnk, aki a Cimborára egy egész évre vagy egy félévre előfizet, ingyen könyvajándékban részesítjük.

Az egész évre előfizetőket, akik a Cimborra előfizetése fejében hozzánk 400 leit, 80 csehkoronát, 200 dinárt vagy 12 pengőt beküldenek,

5 kötet, pompásan kiállított könyvvel jutalmazzuk.

Összeállítottunk négyszer öt könyvből álló sorozatot. Minden sorozat öt keménykötésű könyvet tartalmaz, tokban. Az egész évre előfizetők a négy sorozat közül egyet kiválaszthatnak és a pénz beküldésével egyidejűleg a postautalvány szelvényén közölik velünk a kiválasztott sorozat számát. A könyvajándékot csakis sorozatonként adjuk, tehát az egyes sorozatokból egyes könyveket kiválogatni nem lehet! A négy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

I. sorozat:

Jégországban
A cukros királyfi
Robinson
Cserkészfalu
Gulliver

II. sorozat:

Gulliver
Mese két kis lányról
Silda, tréfás történetek
Indián mesék
Az eszkimó ikrek

III. sorozat:

A liget tündére
A búbajos sziget
Elefánt históriák
Kis lord I.
Kis lord II.

IV. sorozat:

Csipkerózsika
Alice a csodák országában
Oroszlántörténetek
Tigris történetek
Medvehistóriák

Fenti sorozatok bármelyikét megküldjük minden előfizetőnknek, aki a Cimborra egész évi előfizetési díjjal, országos pénznemében, tehát 400 leit, 80 csehkoronát, 200 dinárt, 12 pengőt hozzánk **legkésőbb 1929. január hó 31-ig** postautalványon vagy postai befizetési lapon beküldi. Postaköltség megtérítés címén **külön** 10 leit, 5 csehkoronát, 3 dinárt vagy 70 fillért kérünk.

Féléves előfizetőinket, aki 200 leit, 40 csehkorona, 100 dinár, 6 pengő előfizetési díjukat a fenti időpontig beküldik

2 pompásan kiállított könyvvel jutalmazzuk.

Féléves előfizetőink a következő sorozatokból választhatnak:

V. sorozat:

Grimm mesék
A bűvös labda

VI. sorozat:

Münchhausen báró kalandjai
Kínai csodák

VII. sorozat:

Andersen meséi
Tündérvásár

VIII. sorozat:

Fényesszemű mókus kalandjai
Mexikói ikrek

Fenti sorozatok bármelyikét megküldjük minden előfizetőnknek, aki a Cimborra féléves előfizetési díjjal, 200 leit, 40 csehkoronát, 100 dinárt, 6 pengőt hozzánk **legkésőbb 1929. január 31-ig** postautalványon vagy postai befizetési lapon beküldi. Postaköltség megtérítés címén **külön** 5 leit, 2 csehkoronát, 1.50 dinárt, vagy 35 fillért kérünk.

Csupán azokat az előfizetőket részesítjük e kedvezményben, akik előfizetési díjaikat közvetlenül hozzánk, — (tehát nem fiókkiadóhivatalaink, pénzheszedőink vagy ügynökeink kezébe) — küldik be és az előfizetési díjjal együtt a fent meghatározott postaköltséget is hozzánk juttatják! Tehát: csak a hozzánk küldött előfizetési díj jogosít az ingyen könyvekre és csak akkor, ha az előfizetési díjhoz a postaköltség is csatolva van és az előfizetési díj 1929. január 31-ig beérkezik!

A mai napig rengeteg előfizetési díj érkezett be hozzánk, azonban a könyvekért író postaköltség nélkül! Ismételten figyelmeztetünk tehát mindenkit, aki a könyvekre reflektál, hogy az előfizetési díjjal együtt a postaköltséget is küldje be, mert e nélkül az ajándékkönyvet nem küldhetjük!

Hisszük, hogy az ingyen ajándékkönyvek szétosztásával igen nagy örömet szerzünk Nektek és örülni fogunk, ha ajándékunkat, mely ismételtül, rendkívül értékes és páratlan ajándék, a Cimborra minden előfizetője igénybe veszi.

A CIMBORA kiadóhivatala.

Kiadja: Az AESOPUS lapkiadó és könyvterjesztő Satumare. A szerkesztésért felelős: Dr. Vajda István.